

Noi și creația

„Nerăbdătorul dor al făpturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci făptura a fost supusă deșertăciunii – nu de voia ei, ci din pricina aceleia care a supus-o – cu nădejdea însă că și ea, făptura însăși, se va elibera din robia stricăciunii spre libertatea slavei fiilor lui Dumnezeu. Căci știm că pân-acum toată făptura suspină laolaltă și suferă-n durerile nașterii.”
(Romani 8, 19–22).

Chemarea de a deveni fii ai lui Dumnezeu, prin trăirea în „Duhul lui Hristos” (Romani 8, 9) Celui Înviat din morți, nu se limitează doar la oameni, ci ea trimite către drumul de desăvârșire a întregii creații. Mai simplu formulat: potrivit Sf. Ap. Pavel, mântuirea omului implică eliberarea creației, împlinirea ei, așa cum a fost gândită întru început de Dumnezeu. Gândul că întreaga natură așteaptă suspinând „descoperirea fiilor lui Dumnezeu” pentru a se „elibera întru slavă” este deopotrivă tulburător și responsabilizator. Aceasta, cu atât mai mult cu cât percepția noastră cotidiană asupra naturii este cu totul alta. Ea este pentru noi suma tuturor resurselor necesare vieții (mai precis, un bun universal și aproape inepuizabil de consum), mediul de recreație și relaxare (verdețea și liniștea după care suspină orașenii) sau, pur și simplu, obiectul discuțiilor noastre atunci când nu avem ce să ne spunem cu adevărat („cum este vremea afară...”).

De câțiva ani, conștiința publică referitoare la natură este în schimbare: fenomenul încălzirii climatice globale precum și problema diminuării rapide a resurselor energetice nu mai pot fi neglijate. Dincolo de perspectivele sumbre ale acestui proces, dincolo de măsurile politice mondiale și de debaterile publice pe această temă, devine clar faptul că noi avem o responsabilitate pentru creație. Și nu numai noi ca societate globală, ci în primul rând noi, ca oameni concreți. Creația istovită se vrea nu numai folosită, consumată, ci ocrotită, ba mai mult, înnoită. Desigur, din punct de vedere creștin, chipul lumii acesteia nu este veșnic, însă asta nu înseamnă că avem voie să ne resemnăm nepăsători, debarasându-ne de orice responsabilitate. Ca și coroană a creației – așa cum a fost înțeles de Sfinții Părinți – omul nu este numai responsabil pentru chivernisirea acesteia, ci el este în primul rând cel prin care ea trebuie preschimbată în „făptură nouă”. Pildele din viețile sfinților referitoare la armonia duhovnicească emanată de ei întregii făpturi ar trebui luate în serios.

Ecologia este un prim răspuns. Nu poți să te pretinzi creștin și în același timp să contribui masiv și neglijent la sufocarea creației lui Dumnezeu. Natura este un dar. Un dar, chiar și când îl folosești, rămâne dar. Din păcate, avem încă multe de învățat la capitolul acesta.

Un al doilea răspuns implică chemarea noastră de a deveni „fii ai lui Dumnezeu”. În tradiția ei liturgică și teologică, Biserica Ortodoxă a pus un accent deosebit pe sfințirea creației, pe integrarea ei în Taina Împărăției. Teologii au vorbit de „liturghia cosmică”. Să ne gândim la Sfințirea cea mare a apei în ziua de Bobotează (unde se vorbește de o înnoire prin harul Botezului a întregului univers), la Taina Sf. Maslu, la slujbele de sfințire și binecuvântare a holdelor. Să ne gândim în primul rând la Sf. Liturghie, unde pâinea și vinul devin însuși Trupul și Sângele Domnului. În Biserică noi înnoim creația, făcând-o parte a Tainei lui Hristos, parte a Împărăției, parte a sfințirii noastre prin Duhul Sfânt. Sau cum se spune într-una din rugăciunile de la Bobotează: „Astăzi, toată făptura se adapă cu curgeri tainice. Astăzi, toată făptura se luminează de sus ca o făclie. Astăzi, pământul și marea și-au împărțit bucuria lumii și lumea s-a umplut de veselie.”

Atitudinea de grijă pe care o avem, de pildă, față de aghiasmă, este ea oare grija față de un element magic, care ne ajută prin niște forțe și însușiri supranaturale? Nicidecum. Este grija și evlavie față de prezența lui Dumnezeu, manifestată liturgic, în creația sa. Este bucuria de a simți ceva din taina creației eliberate, înnoite, sfințite prin Duhul Sfânt. Cu această grijă și cu această bucurie sfințitoare ar trebui să întâmpinăm tot ceea ce înseamnă creație a lui Dumnezeu. Fiecare slujbă, dar mai ales fiecare Sf. Liturghie, este un act de sfințire nu numai al omului, ci și al întregii creații. Dar numai când „fiii lui Dumnezeu” rămân „fii ai lui Dumnezeu” și după ieșirea din locașul Bisericii, atunci creația e într-adevăr pe drumul eliberării ei din robia stricăciunii spre libertatea slavei. Altfel riscăm să purtăm „porții” de creație sfințită și sfințitoare în sticle (untdelemn, aghiasmă) sau în șervețel (anafură), dar să negăm și să neglijăm Taina Creației în întregul ei.

Să începem să privim natura într-un mod liturgic, adică printr-o inimă a credinței și a rugăciunii, și atunci suspinul făpturii va începe să ne doară. Ne vom da seama că nu noi trebuie să așteptăm de la natură să ne ofere nelimitat surse de bunăstare, ci că noi suntem așteptați de întreaga făptură să ne sfințim, să devenim surse de viață, „izvoare de apă curgătoare spre viața veșnică” (Ioan 4,14)!

Pr. Ioan Moga

Patristica (Sf. Vasile cel Mare, din Regulile Mici)

Despre pocăință

„Faptul că cineva s-a pocăit o dată și a săvârșit din nou același păcat arată că nu a curățit complet cauza primă a acelui păcat, din care, ca dintr-o rădăcină oarecare, răsar din nou, în mod necesar, cele asemenea. Căci, așa cum, dacă cineva ar fi vrut să taie ramurile unui pom lăsând rădăcina, rădăcina rămasă odrăsește din nou aceleași, de loc mai puțin, la fel, fiindcă unele păcate nu-și au începutul în ele însele, ci răsar din altele, este toată nevoia ca acela care va vrea să se curețe de ele să scoată cauzele cele dintâi ale acelor păcate; cum este cearta sau invidia, care nu încep de la sine, ci încolțesc din rădăcina iubirii de slavă. Căci din dorința de slavă din partea oamenilor se ceartă cineva cu cel căruia îi merge bine și pizmuiește pe cel care îl depășește în renume. Așadar dacă cineva fiind stăpânit odată de mânie sau de ceartă va cădea din nou în acestea să se cunoască pe sine ca cea dintâi cauză a invidiei sau ceții, anume iubirea de mărire de care este bolnav în profunzime. De aceea se cuvine să se vindece pe sine de patima iubirii de mărire prin cele contrare, adică prin exercitarea umilinței.”

Despre păcatele mari și mici

„Se cuvine să știm că în Noul Testament nu se face această deosebire. Căci singura hotărâre pentru toate păcatele se află, după cum a spus Domnul, în aceea că „cel care face păcatul este rob al păcatului”; și iarăși: „cuvântul pe care l-am grăit, acela îl va judeca pe el în ziua cea de apoi”; și fiindcă Ioan a anunțat că: „cel care nu ascultă pe Fiul nu va avea viață, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”, neascultarea își are amenințarea nu în deosebirea păcatelor, ci în nesupunere. Dar pe scurt, dacă avem îngăduința să deosebim păcatele în mici și mari, în mod indiscutabil trebuie să se accepte de fiecare, că mare este acela care stăpânește pe fiecare și mic este acela pe care îl stăpânește fiecare; precum este la atleți, învingător este cel mai puternic, iar cel care a fost biruit este mai slab decât cel care a învins, oricare ar fi.”

Știri

Răspunzând invitației Centrului nostru Bisericesc Ortodox din München, binecunoscutul actor și apologet ortodox **Dan Puric** ne face cinstea de a conferența joi, 12 noiembrie 2009, la München, la orele 19:00, vorbind: „**Despre Omul Frumos**“. Conferința va avea loc în sala parohială a Bisericii St. Paul din vecinătatea Centrului Bisericesc, situată în imediata vecinătate a stației

de U-Bahn Theresienwiese, U4 și U5, la adresa: *St.-Pauls-Platz 8, 80336 München.*

Între **13-15 noiembrie 2009** va avea loc la Centrul Mitropolitan de la Nürnberg Adunarea Generală a membrilor **Asociației Tinerilor Ortodocși din Germania**. Ca invitat de onoare vom avea bucuria de a-l avea în mijlocul nostru pe **Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc**. Pentru detalii suplimentare vezi: <http://www.mitropolia-ro.de/>

Biserica sediu episcopal

În vederea ridicării unei biserici și a unei reședințe episcopale în München, s-a obținut de la Primăria Orașului un acord de concesiune a terenului pentru a putea fi evitat un efort financiar inițial peste puterile noastre, astfel că banii care se vor strânge vor putea fi investiți direct în construcția bisericii. În acest sens, în perioada **07.05.09–11.10.09** s-au făcut următoarele donații:

Schuller Mihaela Paraschiva 10 / Marian Augustin Pascalau 765 / Zurkic Maria 100 / Parohia Nürnberg 4000 / Diana Ratiu 725 / Fülöp Istvan și Elena 1650 / Stefan von Wachter u. Petra 4000 / Jurcă Alexandru și Elena 1500 / Ana Maria Tanu-500 / Anca Berariu 340 / Fam. Pr. Dorin Petrus 1000 / Sandu Stelica 800 / Marianne Bamberger 300 / Parohia Nasterea Domnului München 5000/ Fam. Mangri 1000 / Parohia Traunreut 300 / Parohia Augsburg 250 / Dr. Anca Alexandru 800/ Cosmin Catana 1500 / Cristea Ioan Vasile 150 / Parohia Offenbach 900 / Dan Draganovici 200 / o familie 2000 / Costel Simion 100 / Anton Lehene 500 / Fam. Gatej 100 / Maria Mihalache 10 / Alina Cozan 50 / Ciobanu Petru & Mariana 500 / Velea Carmen & Radu 810 / Rodica Sădean 500/ o credincioasă 1000 / Maria Burger 200 / Irina Petala 60 / Diac. Ciprian & Maria Burlaciu 2000 / Rodica Irimia 500 / Fischer Angelica 100/ Maria Botez 200 / Ovidiu Cioasă 50 / M. Wolokonsky 100 / Lucian 30 / Mihaela Stein 100/ Irmgard Ilea 100 / Aurelia & Peter Hubert 700 / Zbarcea Georgeta 500 / Pr. Precup Gheorghe & Mihaela 2000/ Pr. Mircea Ianculescu & Oana 1000 / Valentina Zavazal 200 / Elena Höpfers 100/ Florica Keller 75 / Andreea Cola 50 / Alina Becquart 50/ Iuliana Reichel 100 / Maria Blaga 300 / Fam. Thiskas 100 / Ionela Buchholzer 100/ Florian & Ioana Mihaescu 500 / o credincioasă 500 / Cornel Manole Hens 100 / Valentina Buchholzer 100 / Ionuț Cristian Catana 200.

Rumänische Orthodoxe Metropolie

Liga Bank, K-Nr. 7045130735; BLZ: 750 903 00
Verwendungszweck: Kirchenbau

Le mulțumim din suflet tuturor donatorilor și binefăcătorilor și-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i binecuvinteze.